

СВЪТУЛКА

острия му носъ, по тънкитѣ му уши и дългитѣ му прѣсти и остри нокти.

Обикалялъ дяволътъ около стъклото, чудилъ се и въртѣлъ глава.

Чичо Минчо казалъ:

— Ехъ, да можехъ да влѣза вжтре! Бихъ видѣлъ всичко, каквото става по свѣта. А можехъ и да видя де има скрито имане.

Свѣтнаи очитѣ на дявола и, безъ да мисли много-много, запиталъ:

— А отде се влиза вжтре?

Чичо Минчо дигналъ стъкления капакъ и дяволътъ хопъ, скочилъ вжтре.

А чичо Минчо това и чакалъ. Затворилъ стъклото, завързалъ отгоре здраво, запечатилъ го и дяволътъ останалъ вжтре. Обръщалъ се той, въртѣлъ се да изскочи, не може. Стъклото нѣма шупли и нѣма отде да излѣзе.

И до сега дяволътъ седи въ стъклото съ червенъ калпакъ на глава и става голѣмъ, голѣмъ и изпълва цѣлото стъкло. А следъ това става малъкъ, малъкъ, по-малъкъ отъ просено зърно и търси дупчица да се измъкне изъ стъклото.

Другитѣ дяволи, като видѣли, че тѣхниятъ главатаръ се уловилъ въ стъклото, разбѣгали се и се изпокрили изъ горитѣ и планинитѣ.

Александъръ Майски